

Prințesa Oac

Într-un colț uitat de lume, cum sunt și colțurile casei, unde mătura ajunge rar și se adună mereu praful, se întindea cât vedeai cu ochii — asta dacă nu erai miop — un lac, Lacul de nicăieri. Dacă te uitai neatent la el — din avion, să zicem —, părea pustiu, fără pic de viață, dar dacă te apropiai cu pas ușor de malul lui, într-o zi de vară, puteai zări o sumedenie de vietăți aflate într-o continuă agitație. Aceasta era împărăția broscuțelor verzi ca smaraldul, unde prințesa Oac se născuse și crescuse — mă rog, atât cât cresc broscuțele.

Oac nu era o broscuță oarecare. Pe lângă faptul că era o prințesă, ea mai avea un vis aparte încă din copilărie.

Seara, când mergea la culcare pe patul ei de frunză, închidea ochii și imediat visul prindea aripi, iar Oac își închipuia că... zboară. Și nu oriunde, ci tocmai în Paradis, pe care și-l imagina ca pe o grădină veșnic verde, cu râulețe multe, cu liniște și musculițe din belșug. Acesta era visul ei ascuns, pe care nu-l împărtășea nici cu părinții, nici cu prietenii. Și așa a rămas visul acesta multă vreme — ascuns de urechile tuturor.

Timpul trece a peste lac — chiar și peste Oac —, viața era frumoasă, căci prințesa își făcuse multe prietene în lacul peste care domnea. Se simțea liberă, tânără și frumoasă — și chiar așa era. Încă de la răsăritul soarelui, se întâlnea cu prietenele ei cele mai bune și, printr-o zvâcnitură a piciorușelor de dinapoi, se aruncau toate în aer, vesele și orăcâind, și pluteau minute bune prin văzduh, aterizând ba pe o frunză, ba pe o papură. Se simțeau ușoare ca niște păpădii, iar atunci când, în zborul lor scurt prin aer, se întâlneau din întâmplare cu rațe călătoare, le salutau bucuroase: „Salut, rațelor”, „Salut, broscuțelor!” — desigur, fiecare saluta pe limba ei, dar să știți că se înțelegeau bine mersi.

Nimeni nu se bucura de libertate ca broscuțele din Lacul de nicăieri. Nicio grijă, nicio boală, nici măcar o durere surdă în picioare, chiar nimic nu stătea în calea zborului și a bucuriei lor. Din când în când mai apărea câte un pericol, dar ele erau destul de istețe ca să-l evite. Din stufăriș, pelicanul Ică le pândea pofticios, numai că era prea bătrân, aripile lui nu mai aveau agilitatea tinereții și, în plus, le invidia cu drag pe mai tinerele broscuțe zburătoare.

crească, la fel și speranța, iar prințesa se înălța deasupra Lacului de nicăieri, însoțită de suratele ei, și zbura, și zbura... până când zorile veneau necruțătoare și îi arătau că nu aripi îi crescuseră, ci iluzii firave, care se împrăștiau ca păpădia suflată de un copil jucăuș.

Diminețile erau cele mai triste pentru Oac. Atunci știa sigur că nu poate zbura hăt, departe, până-n Paradis — căci se cunoaște prea bine că Paradisul este hăt, departe, și că-ți trebuie o viață întreagă ca să ajungi până acolo. Dar ziua era lungă, prințesa uita de visele ei și se prindea în jocurile obișnuite, țopăia din frunză-n frunză, până seara, când cădea lată de oboseală. Viața broscuței era ca un cerc care se rostogolea perfect, mereu același, iar și iar, lucru care o făcea tot mai tristă. Din palatul lor de frunze,